

ЗЛОЧИНИ КАРАЛЬНОЇ РАДЯНСЬКОЇ СИСТЕМИ

Дослідження жахливого періоду сталінського режиму 30-х років ХХ ст. в Україні буде актуальним, на нашу думку, ще багато років. Часи розкуркулення та Голодомору 1932-1933 рр. співзвучні й на сучасному етапі в умовах повномасштабної російсько-української війни.

Сталінська тоталітарна система, керована з Москви, знищила і вбила мільйони українських селян – дорослих і дітей. І, на жаль, не отримала за це належного покарання.

Не оминуло це лихо і наших предків. У 1932 р. розкуркулили нашого прадіда по батьківській лінії Олійника Феодосія Марковича (1890-1932 рр.). Він мешкав у селищі Верхній Салтів Харківської області та був працюючим селянином.

Прізвище Олійник пов'язано з видом безпосередньої його діяльності. Сімейну справу розпочав прадід нашого діда – Олійник Марк Йосипович, заснувавши маслобійню. Наш прадід з дитинства був присутній на виробництві, тому розумів, як працюють машини і як їх полагодити. Весь робочий процес був нескладний і не потребував багато людей. Таким чином, члени сім'ї намагалися своїми силами виробляти соняшникову олію.

Феодосій Маркович був фахівцем сімейної справи, займався як керівництвом, так і ремонтом обладнання, що дозволяло вибудувати технологічну лінію виробництва олії, також, безпосередньо брав участь у процесі переробки соняшникового насіння.

Олійник Феодосій Маркович прагнув не тільки до успішного життя для рідних, а й до успішного розвитку своєї громади. Для здійснення своєї мети він замовив та оплатив нове обладнання з переробки насіння з Німеччини. Обладнання приїхало, але на тривалий час запаковане, залишилось Радянській

владі.

Утиски з боку радянської влади і відповідальність за свою родину змусили його завершити родинну справу. Представники радянської влади «пропонували» Феодосію Марковичу все віддати державі, при цьому застосовували методи фізичних тортур, що, на нашу думку, в подальшому спричинило його ранню смерть. Внаслідок, кати забрали маслобійню і все майно. Після цього Феодосія Марковича разом із жінкою та доньками Вірою, Наталкою і Надією погнали до Сибіру. Прадід до Сибіру не доїхав, помер по дорозі. На щастя, всі його рідні вижили і з часом змогли повернутися до рідного Харкова.

На жаль, до цього часу документи не збереглися, вони були втрачені. Про трагедію нашої родини було почуто з розповіді бабусі. Так сталось, що вона намагалася судитися з державою за втрачене майно своєї родини. Знайшла свідків тих подій, подала позов до суду, але «гуманний» суд радянської влади їй відмовив. Бабуся збиралась подавати до Європейського суду, але не встигла. Суд навмисно затягував розгляд справи, через це свідки страшних катувань і жахів того часу, оскільки вже були людьми похилого віку, померли. Отже, за ті звірства, на жаль, ніхто не поніс жодного покарання.

Сьогодні ми є свідками того, який терор використовує вже путінський режим позбавляючи мирних жителів України їжі, житла, майна і життя.

Старкова В.Д., Левченко Є.Д., Васильченко М.М.
Науковий керівник: Демочко Г.Л.
Харківський національний медичний університет

ЗНАЧУЩІСТЬ ВИВЧЕННЯ ЕТНОГРАФІЇ В ІСТОРИЧНИХ ПОДІЯХ СЬОГОДЕННЯ

Гуманітарна освітня складова – засаднича база для сучасної людини, громадянина, патріота своєї країни. Мета роботи – висвітлити значущість етнографії та акцентувати увагу на вивченні цього предмету не тільки для